

Alexey Pehov

DE WEG
VAN DE
SCHADUW

1

RANNENG

In de vijftienhonderd jaar van haar bestaan heeft de stad Ranneng een honderdtal heersers gekend, is ze zes branden te boven gekomen die haar volkomen in de as legden en heeft ze een aantal staatsgrepen, opstanden, epidemieën en natuurlijk oorlogen overleefd. Voor degenen die het niet weten: Ranneng is de vroegere hoofdstad van het koninkrijk Valiostr en verloor die voorname positie tijdens de Lenteoorlog, toen ze overspoeld werd door een stortvloed van orks uit de Wouden van Zagraba.

Bijna weggevaagd door de orks en vervolgens herbouwd wordt Ranneng met recht als de mooiste stad van het koninkrijk beschouwd. De oude architectuur, de talloze godenbeelden, de brede boulevards en fonteinen, de hoge torenspitsen van de wachttorens en de ophaalbruggen over de rivieren... al deze bezienswaardigheden trekken grote aantallen reizigers, kooplieden en gewone kijkers.

Inwoners van Zuid-Valiostr die Avendoom nooit hebben gezien denken dat Ranneng een enorme stad is. Ze is inderdaad niet klein, maar bij lange na niet zo groot als Avendoom.

Bij het begin van de regeringsperiode van de Stalkon-dynastie werd bij Koninklijk Besluit de Technische Universiteit gesticht en sindsdien komen studenten uit bijna alle noordelijke koninkrijken hier studeren. Tegenover deze eerbiedwaardige universiteit ligt een enorm landgoed en als je dit weelderige bos binnen de stadsgrenzen door loopt naar het Bovendistrict kom je oog in oog te staan met de kolossale bronzen poort van de school van de Orde der Magiërs. Hier leren aankomende tovenaars de kneepjes van hun vak en pas na een intensieve opleiding van vijf jaar vertrekken ze naar de school in

Avendoom om hun magische kunsten te verfijnen. Dankzij de magiërsschool en de universiteit staat de oude hoofdstad bekend als de Stad van de Wetenschap.

Een betere plek vinden om een stad te stichten is onmogelijk; Ranneng is gelegen op vijf heuvels op het kruispunt van de voornaamste handelsroutes in het zuiden van het koninkrijk.

Dichters steken de loftrompet over de schoonheid van de stad, maar Ranneng heeft één belangrijke tekortkoming: het ligt veel dichterbij de Wouden van Zagraba dan Avendoom en daarom veel dichterbij de orks. Als die plotseling op het onzalige idee zouden komen om weer oorlog te gaan voeren, kunnen ze gemakkelijker hier komen dan bij de Koude Zee. En daarom hebben we vijfhonderd jaar geleden een nieuwe hoofdstad gekregen. De orks hadden de mensen geleerd om voorzichtig te zijn.

De Stalkon-dynastie was vast van plan om zich niet weer te laten verrassen en de koning verhuisde met zijn hele hofhouding naar Avendoom, verder weg van de bosgebieden en de mogelijke gevaren die daar loerden.

Maar als je het niet erg vindt, eindig ik hier mijn geografische en historische uiteenzetting, omdat we eindelijk de poorten van de stad hebben bereikt.

Het was laat in de ochtend en de bewoners uit de dorpen en steden in de omgeving trokken naar de stadspoorten om werk te zoeken, college te lopen, verwanten te bezoeken, naar roddeltjes te luisteren, producten te kopen of te verkopen, te stelen of gewoon maar rond te kijken omdat men niets beters te doen had. Het was een gedrang van jewelste, zodat ik niet verwachtte vóór de avond in de oude hoofdstad te zijn.

Het lawaai van de menigte was ronduit onbeschrijfelijk. Honderden mensen praatten, schreeuwden, scholden en ruzieden, terwijl ze schuimbekkend bleven dringen om voor ieder ander binnen te zijn. Er ontstond een vechtpartij over een plekje in de rij naast een kar vol rapen. De stadswacht van Ranneng probeerde de orde te herstellen, maar dat maakte de zaak alleen maar erger, waardoor de ongelukkige wachters de aandacht van de agressieve menigte juist op zichzelf vestigden.

Er dreigde een fikse vechtpartij en er hing een onmiskenbare geur

van verbrande Garrakaanse peper in de lucht. Het groepje soldaten kreeg spijt dat het zich met de ruzie had bemoeid.

‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’ vroeg een figuur die luisterde naar de naam Schreeuwer kregelig. ‘Ik heb nog nooit zo’n chaos bij de Noordpoort gezien. Iedereen gaat altijd via de Triomfpoort naar binnen.’

‘Waarom zitten we hier dan vast?’ siste Hallas woedend terwijl hij een hand tegen zijn wang drukte.

Wat zou er erger kunnen zijn dan een knorrige, ruzieachtige dwerg die met de hele wereld overhooplicht? Alleen een knorrige, ruzieachtige dwerg die met de hele wereld overhooplicht en toevallig kiespijn heeft. Hallas’ kies was de avond tevoren op gaan spelen en bezorgde hem helse pijn. Maar de onuitstaanbare gnoom had zijn kont tegen de krib gegooid en weigerde iemand de rotte kies te laten trekken. Hij wilde dat het gedaan werd door een degelijke barbier en niet door paardendokters, tot welke categorie hij ook Deler en Kli-Kli rekende, die hun diensten als genezer hadden aangeboden.

‘Deze poort is dichterbij de hoofdweg!’ riep Schreeuwer.

‘Hij is misschien dichterbij,’ zei Hallas somber terwijl hij aan de klitten in zijn baard plukte, ‘maar is het ooit tot die stomme kop van je doorgedrongen dat ik bijna stierf van de pijn?’

‘Hou op met janken,’ mompelde Deler. ‘Nog even volhouden.’

De gnoom wierp een woedende blik op de breedgeschouderde dwerg en was duidelijk van plan hem een stomp in zijn gezicht te verkopen, maar in plaats daarvan mompelde hij: ‘Waarom duurt het zo lang?’

Hij keek hoe de wacht een kar vol kooien met kippen door de poort liet.

‘Ze moeten iedereen controleren, tol laten betalen en vragen wat ze komen doen,’ piepte Kli-Kli.

‘Wat een ongelooflijke ijver van de stadswacht. Waarom nu?’

‘Wie zal het zeggen,’ zei de kleine groene kobold schouderophalend.

‘Misschien zouden we een van de andere poorten kunnen proberen, heer Alistan?’ vroeg Honingraat aarzelend met een zijdelingse blik op de leider van onze groep.

De ridder dacht enkele ogenblikken over het voorstel na en schudde toen zijn hoofd. ‘Die zijn meer dan een uur hiervandaan.’

Hallas' gezicht werd rood en ik was plotseling bang dat hij een hartaanval zou krijgen.

'Een uur!' snauwde hij. 'Zo lang hou ik het niet meer vol!'

De gnoom begon vastbesloten in de richting van de poort te rijden.

'Waar gaat hij naartoe?' vroeg Schreeuwer, maar Alistan lachte alleen maar en stuurde zijn paard achter Hallas aan. Voor ons zat er niets anders op dan hen te volgen.

Aanvankelijk keken de mensen verbaasd naar ons, maar toen ze in de gaten kregen dat we voordrongen begonnen ze te roezemoezen.

'Ze vermoorden ons! Ik zweer bij Sagra dat ze ons gaan vermoorden!' mompelde Marmot.

Maar de gnoom drong onverstoorbaar tussen de verbolgen mensen door, terwijl hij als een ouderwetse marskramer schreeuwde dat ze opzij moesten gaan.

'Halt, gnoom! Ha-alt!' schreeuwde een wachter met een hellebaard. 'Waar willen wij dan heen? Zie je niet dat er een rij is.'

De gnoom deed zijn mond open om de soldaat eens even te vertellen wat hij van hem dacht, maar op een wonderbaarlijke manier stond Miralissa plotseling naast hem en zij duwde Hallas opzij.

'Goedemorgen, weledele heer. Vanwaar dit oponthoud?' vroeg de elfin met het asgrijze haar.

De wachter begon onmiddellijk wat zachter te praten en probeerde zelfs zijn uniform wat rechter te trekken. Net als wij allemaal wist hij – omdat zijn moeder het hem had verteld toen hij nog een kleine jongen was – dat je altijd beleefd moest zijn tegen elfen; licht- of donkerelfen, dat maakte niet uit. Als je tenminste niet met een dolk tussen je ribben wilde eindigen omdat een of andere woudbewoner vond dat je hem – of haar – had beledigd.

'Wat is er zo goed aan deze morgen, vrouwe? Kijkt u toch eens. We moeten iedereen dubbel controleren. En dat alles omdat de Naamloze zich weer is gaan roeren. Er wordt verteld dat hij een paar weken geleden het koninklijk paleis heeft aangevallen!'

'Nee maar! De Naamloze, zei je?' Oom grinnikte ongelovig in zijn dichte grijze baard.

'De Naamloze in eigen persoon! Samen met vijfduizend aanhangers! Als Alistan Markauz met zijn wachters er niet was geweest, zouden ze zijne majesteit hebben gedood!'

‘Vijfduizend, zeg je?’ Opnieuw grinnikte Oom ongelovig en krabde op zijn kale hoofd.

‘Nou ja, dat zeggen de mensen,’ zei de spraakzame soldaat een beetje opgelaten – kennelijk beseftte hij opeens dat vijfduizend wel een enorm aantal was.

‘Tsjongejonge,’ gniffelde Oom. Net als wij allemaal was hij op die gedenkwaardige avond in het paleis geweest, toen de volgelingen van de Naamloze hadden besloten de weerbaarheid van de koninklijke lijfwacht op de proef te stellen.

‘Maar wat heeft dat met de rij bij de poort te maken? De aanval was in Avendoom, maar we zijn hier bij de poort van Ranneng!’ riep Hallas verbijsterd uit.

‘De koning, moge hij honderd jaar regeren, heeft bevolen dat we onze waakzaamheid moeten verscherpen. Dus doen we ons best.’

‘Als een leger orks langs hen heen denderde, zouden ze het niet eens merken,’ fluisterde Kli-Kli zacht in mijn oor.

De kobold had gelijk, want het was hoogst twijfelachtig dat de gemiddelde wachtpost een aanhanger van de Naamloze zou herkennen, zelfs al stond die vlak voor zijn neus. Voorlopig zagen de verraders die met de doodsvijand van Valiostr sympathiseerden er net zo uit als de vreedzame burgers.

De menigte achter ons begon luider te mopperen.

‘Wat heeft dit allemaal te betekenen?’

Een nors kijkende soldaat met de insignes van een korporaal kwam in onze richting gelopen. Hij was duidelijk niet in de stemming voor een gezellig kletspraatje.

‘Rustig aan, Mis,’ zei de spraakzame wachtpost zonder enig ontzag voor de rang van de korporaal. ‘Je ziet toch dat mevrouw de elfin naar het nieuws informeert?’

De korporaal sloeg bijna achterover van verbazing toen hij ons zootje ongeregeld zag. Een groene kobold met blauwe ogen; drie duisterelfen; een strenge ridder; negen krijgers, van wie er een een woedende gnoom leek, en een een dwerg met een belachelijke bolhoed. Plus een magere schurk. Niet het soort gezelschap dat je elke dag in de stad tegenkwam.

‘A-ah...’ zei de korporaal traag terwijl hij naar de juiste woorden zocht. ‘Nou, als de zaken zo staan...’

‘We willen u niet langer ophouden,’ zei Miralissa terwijl ze opnieuw glimlachte. ‘Mogen we erlangs?’

De glimlach van een elf kan een mens die er niet op verdacht is lange tijd verlammen, vooral wanneer hij voor het eerst die twee scherpe witte punten boven de onderlip ziet uitsteken.

‘Na-na-na-natuurlijk,’ zei de korporaal met een gebaar naar de poort zodat de wachters ons door zouden laten. ‘Maar denk eraan, alleen de stadswacht en elfen hebben het recht binnen de muren wapens te dragen.’

‘En hoe zit het met edelen en soldaten?’ vroeg Paling terwijl hij verrast zijn wenkbrauwen optrok en voor het eerst iets opmerkte.

‘Dolken en messen van redelijke afmetingen, die vormen de enige uitzondering.’

‘Maar wij zijn in dienst van de koning! We zijn geen troep huurlingen.’

‘Het spijt me, maar de wet maakt voor niemand een uitzondering,’ antwoordde de korporaal.

Ik had van die wet gehoord. Hij was driehonderd jaar geleden aangenomen, toen er om de haverklap gevechten in Ranneng uitbarstten. Dat waren roerige tijden, waarin drie adellijke geslachten ruzieden over de macht; toen de koning zijn belangrijke staatszaken even opzijzette om tussenbeide te komen in de gevechten, lagen er meer lijken in de straten dan op het Veld van Sorna na de veldslag tussen de dwergen en de gnomen.

De helft van alle graven, baronnen, markiezen en ander uitschot met adellijk bloed in hun aderen sneuvelde in de straten. Helaas overleefde de andere helft en de geslachten die bekendstonden als de Everzwijnen, Oburs en Nachtegalen en hun aanhangers wilden tot op de dag van vandaag nog steeds wat oude rekeningen vereffenen.

Daarom riskeerde iedereen die in de stad rondliep met een kruisboog of een mes dat langer was dan een handpalm, een hoge boete of een paar dagen vakantie in een onbehaaglijke gevangenis. Dit had een opvallend ontvullend effect op de edele heren. Na een kort verblijf in een onderkomen dat vochtig en buitengewoon naargeestig was, werden de edelachtbare heren zo mak als lammetjes... voor een poosje.

‘Maar dat kan niet waar zijn,’ riep Lantaarnopsteker uit. Elke vezel van zijn lichaam protesteerde tegen een dergelijke wet.

Moemr, onze geliefde Lantaarnopsteker, was geen moment van zijn enorme bidenhander gescheiden, maar nu zag het er naar uit dat

de Meester op het Slagzwaard dit vervaarlijke wapen in Ranneng moest verbergen en zich met een mesje moest behelpen.

‘Ik vraag niet waarom jullie naar onze stad zijn gekomen en welk geslacht jullie hier willen gaan dienen,’ zei de wachter met een veel-betekenende blik op ons.

‘Wij willen helemaal niet in dienst van een adellijk geslacht treden,’ zei heer Alistan kortaf.

‘Het blijft mij om het even, heer ridder,’ zei de korporaal terwijl hij verzoenend zijn handen ophief. ‘Als u niemand wilt dienen, dan doet u dat niet. Dat is uw goed recht. Als ik een groep zwaargewapende mensen zie die de stad binnen willen, is de eerste gedachte die bij me opkomt dat een van de adellijke geslachten nog wat moorde-naars in dienst heeft genomen.’

‘Is het dan weer onrustig in Ranneng?’ vroeg Miralissa, en ze gooi-de haar dikke, asblonde haarvlecht over haar schouder.

‘Een beetje,’ knikte de soldaat. ‘De Nachtegalen en de Everzwij-nen zijn kortgeleden in de Bovenstad met elkaar slaags geraakt. Twee baronnen zijn van hun navel tot hun adamsappel opengereten. Mmm... Neemt u me niet kwalijk als ik u beledigd heb, mevrouw de elfin.’

‘Daar is geen sprake van. Bedankt dat u mijn vragen hebt willen beantwoorden. Mogen we nu verdergaan?’

‘Zeker, vrouwe. Hier is een verklaring waarmee u problemen met patrouilles kunt voorkomen.’ De korporaal haalde een opgerold do-cument uit een houten kistje dat op zijn heup hing en overhandigde dat aan de elfin. ‘Er staat in dat u onlangs in onze prachtige stad bent aangekomen. Welkom!’

‘Dit is voor u. Voor bewezen diensten,’ zei Egrassa terwijl hij zich vanaf zijn paard vooroverboog en de korporaal een geldstuk in zijn hand drukte.

‘Dank u, dat is heel vriende...’ begon de wachter, maar hij zweeg toen hij zag wat voor geldstuk de elf hem had gegeven. Hij verstijf-de als een beeld in het koninklijke park.

Een korporaal kreeg niet iedere dag een heel goudstuk. Ik vermoedde dat er vanavond in het wachtlokaal wel een feestje gebouwd zou worden en om middernacht zou geen wachter meer op zijn be-nen kunnen staan.

We passeerden de opgetogen wachters en reden de poort door...

met onze wapens, al zouden we moeten uitkijken als we ze droegen.

Vanaf de boulevard die bij de stadspoort begon sloegen we een brede straat in die regelrecht naar het stadscentrum leidde. De herberg waar Miralissa ons heen bracht lag op een van de heuvels, en terwijl we daarheen reden bestudeerde ik onafgebroken de omgeving.

In een smalle straat met aan het begin een monument voor de verdedigers van Ranneng die in de Lenteoorlog waren gevallen, werden we door een patrouille aangehouden, maar ze lieten ons verder ongemoeid toen ze het document zagen dat de korporaal ons had gegeven.

‘Goed,’ zei Schreeuwer. ‘Ik moet even gaan kijken hoe mijn familie het maakt. Ik zie jullie in de herberg!’

‘Groeten aan je vriendin!’ schreeuwde Arnch, die niets van het verhaal over de familie geloofde, maar Schreeuwer was al in de menigte verdwenen. Zijn paard had hij aan de zorgen van Lantaarnopsteker toevertrouwd, die tamelijk pissig was over dit corvee.

Er waren net zo veel mensen op straat als gchols op een verlaten kerkhof.

‘Is dit een of andere feestdag?’ mompelde Lantaarnopsteker, en hij bekeek de menigte met een blik die niet bepaald vriendelijk was.

‘Nou en of!’ antwoordde de allesweter Kli-Kli. ‘Examenweek op de universiteit. De hele stad maakt plezier.’

‘Heel slim van ons,’ zei ik droog. ‘Ik heb de pest aan drukte.’

‘Ik dacht dat je een dief was,’ zei de kobold.

‘Ben ik ook,’ antwoordde ik zonder te snappen waar hij heen wilde.

‘Ik dacht dat dieven juist van drukte hielden.’

‘En waarom zou ik van drukte moeten houden?’

‘Ik dacht dat je in een drukke menigte makkelijker beurzen kon stelen,’ zei Kli-Kli schouderophalend.

‘Dat is een eindje onder mijn niveau,’ snoof ik. ‘Ik doe niet aan zakkenrollen, mijn beste nar.’

‘Ja, jij houdt je alleen bezig met Opdrachten,’ grinnikte de irritante kobold. ‘Maar weet je, Haroldje-Baroldje, ik denk dat beurzen met koperstukken uit de zakken van halvegaren stelen beter is dan de Opdracht die je nu hebt.’

‘Ga Hallas vervelen,’ snauwde ik.

Kli-Kli had me tegen het zere been geschopt. Oké, gedane zaken

nemen geen keer. Ik had de Opdracht aanvaard – ik moest op dat moment wat minder toerekeningsvatbaar zijn geweest – en nu was er geen weg terug meer.

‘Harold!’ riep Lantaarnopsteker, en hij rukte me uit mijn sombere overpeinzingen. ‘Waarom zie je er zo belabberd uit?’

‘Zo is hij altijd,’ merkte de hofnar van de koning bemoeizuchtig op. ‘Onze Danser in de Schaduwen is de laatste tijd veel te zwijgzaam en zwaarmoedig.’

‘Maar iemand anders is weer veel te opgewekt en praatziek,’ mompelde ik. ‘Pas maar op dat je geen spijt krijgt van al je gewauwel.’

‘Schreeuwer is de wauwelaar,’ antwoordde Kli-Kli. ‘Ik spreek alleen maar de waarheid.’

‘En je citeert ook profetieën van sjamanen die te veel magische paddenstoelen naar binnen hebben gewerkt,’ plaagde ik de hofnar. ‘Al hun voorspellingen over een Danser in de Schaduwen zijn nog geen rot mussenei waard.’

‘Je kunt nu niet meer gaan dwarsliggen. Je hebt de titel Danser in de Schaduwen geaccepteerd, net als in de profetie. De *Broek-Groek* heeft nog nooit gelogen!’ begon Kli-Kli kregelig, maar toen kreeg hij door dat ik hem alleen maar plaagde en verviel in een gekwetst stilzwijgen.

Kli-Kli’s zwakke punt is zijn geliefde *Boek der Profetieën*, dat hij van voor tot achter vanbuiten kent. En nu was ik niet langer de dief Harold, maar een vleesgeworden voorspelling die voorbestemd was om het koninkrijk en de hele wereld te redden. Nou en of. Als ik m’n zin kreeg zou ik hem stelen, niet redden.

‘Kli-Kli,’ deed Arnch een duit in het zakje, ‘waarom vertel je ons niets over dat boekje van de sjamaan Troe-Troe...’

‘Tre-Tre, niet Troe-Troe, stomkop!’ onderbrak de kobold de kale krijger boos.

‘Geschreven door de sjamaan Tre-Tre,’ ging Arnch onverstoort verder, maar de kobold onderbrak hem opnieuw: ‘De gróte sjamaan Tre-Tre!’

‘Goed. Geschreven door de grote sjamaan Tre-Tre. Daar staat toch nog wel iets meer in, afgezien van je geliefde profetieën?’

‘Wat bijvoorbeeld?’ De gnoom uit het Grenskoninkrijk leek erin geslaagd te zijn de kobold op het verkeerde been te zetten.

‘Nou, een geneeswijze voor kiespijn, bijvoorbeeld.’